
ZMAR
MAGMA
Hledání ztraceného světla
Čeněk Pekař

tudy

Stále tudy

. tudy

ZMAR MAGMA

Hledání ztraceného světla

Čeněk Pekař

2019

V knize je úmyslně či neúmyslně použita celá řada různých gramatických, sémantických a syntaktických nekorektností.
Doufám jen, že Vám nebudou bránit v četbě. Pokud však přeci jen budou, knihu prosím zavřete, někam založte či darujte a jděte dělat něco smysluplného.

Jako třeba hledat světlo.

Čtenářův dotaz místo úvodu

Čtenář se zeptal Autora:
„Mimo slova i mimo věty, jak mi sdělíš svou pravdu?"

Autor zůstal tiše sedět.

Čtenář v úžasu vstal a poklonil se:
„Tvá milující vstřícnost
mě očistila od bludu,
dál už půjdu správnou cestou."

Poté co čtenář odešel, zeptal jsem se Autora, jak toho dosáhl.

„Dobrému čtenáři stačí stín knihy,"
řekl Autor.

Obsah

Čtenářův dotaz místo úvodu..... - 9 -

1/ Uváznutí v čase..... - 14 -

1.1 Zmar Magma..... - 16 -

1.2 Kóan Mistra Au č. 1..... - 19 -

2/ Od tůně k jeskyni..... - 22 -

2.1 Zrcadlo pohádkáře..... - 23 -

2.2 Zář tisíce ohňů..... - 24 -

3/ Jiné světy..... - 28 -

3.1 Prostor Variant..... - 28 -

3.2 Jiné světy..... - 29 -

4/ Malí Giganti..... - 33 -

4.1 Jako kravský lejno..... - 33 -

5/ Ten nejrychlejší z nás..... - 37 -

5.1 Magický kvadrant..... - 38 -

6/ Bez pokory to nejde..... - 39 -

6.1 Poslední mnich..... - 39 -

7/ Sny schované na půdách..... - 42 -

7.1 Úhlem perspektivy..... - 42 -

8/ Pozdě z hnízda.....- 46 -
9/ Usměvavá moštářka.....- 50 -
10/ V doteku Tao.....- 53 -
11/ Simone Péréle – Implicite - před.....- 55 -
12/ Útočiště.....- 61 -
12.1 Jen hrstka popela.....- 61 -
12/ Stopy na plátně.....- 65 -
13/ Její svět.....- 68 -
14/ Do všech oceánů.....- 71 -
15/ Nepravděpodobně pravdivý.....- 73 -
16/ Pianino v kapse.....- 77 -
17/ Simone Péréle – Implicite - po.....- 79 -
18/ Atlasovo gesto.....- 83 -
19/ Introspekce s Bufo.....- 85 -
20/ Obálka víry.....- 90 -
21/ Heisenbergův princip neurčitosti.....- 94 -
22/ Pohled kudlanky nábožné.....- 96 -
23/ Šest tisíc selhání?.....- 99 -
24/ Vlak mezi peklem a rájem.....- 101 -
.....- 103 -

25/ Stékat jako kapka ..... - 104 -
26/ Oči medvěda ..... - 108 -
27/ Překročil jsem hráz ..... - 110 -
28/ Lučištník ..... - 114 -
29/ Kdo ti řekl, že ..... - 117 -
30/ Prázdný člun II. ..... - 120 -
31/ Poslední kroužek ..... - 127 -
32/ Puma ..... - 131 -
33/ Shelma ..... - 134 -
34/ Slunce vyšších pater ..... - 138 -
35/ Stopy ..... - 142 -
36/ Stačí jen být ..... - 144 -
37/ Sny, které se plní ..... - 147 -
37/ Svítá ..... - 150 -
38/ Ještě nekončíme ..... - 151 -
Černá křída ..... - 152 -
Co když ale ne ..... - 153 -
Není nic ..... - 155 -
Pokud mě slyšíš – neboj se ..... - 156 -

Plavu .....- 158 -

Minule mě minula.....- 160 -

Co za co .....- 162 -

Na Kolotoči.....- 164 -

Lungta ve větru .....- 165 -

Pořádně zkyslé zelí .....- 166 -

39/ Světlo .....- 167 -

1/ Uváznutí v čase

Ten příběh začal zcela nenápadně. Byl páteční podvečer v roce 1981. Den jako každý jiný, jen tak trochu plný rozporů, příležitostí, úskalí i potenciálních ztrát. Večer dopadl tragicky na vozovku a krvácel z mnoha ran. Přesto se stal určujícím pro mou budoucí životní cestu.

Plný milostného očekávání mých 19 let, jsem na motorce JAWA 250, což je z dnešního pohledu takový prskolet, jel ke své tehdejší přítelkyni. Byl červenec, po maturitě a po úspěšných přijímačkách na Přírodovědeckou fakultu UK. Matka kdesi v Africe, na začátku své tří leté pracovní mise. Otec s mladším bratrem v očekávání brzkého odjezdu za ní. Zatímco já, coby zástava pro bolševiky, aby zbytek rodiny neemigroval, musel zůstat přikován k rodné hroudě. Vlastně jsem si nedovedl ani náznakem představit, co mě čeká. Život se zdál být více nežli skvělý. Bohužel to mělo trvat už jen pár hodin. Aby se mnou ten velký režisér nahoře udělal, ne první a ani ne poslední kotrmelec. Rozhodně, ale jeden z největších a z dnešního pochopení souvislostí, i ten stěžejně určující.

Necelou minutu před rozhodující událostí mou myslí rezonovala taková nepochopitelná myšlenka:

„To já si to ale dnes bezpečně jedu."

V naprostém pocitu nepochopení a překvapen, jak mě něco takového může vůbec napadnout, jsem bez jakékoli reakce pokračoval dál. Dál v ústrety svému osudu, své karmě, své bolesti, své stěžejní životní křižovatce.

Bolest fyzická, ačkoli se zdá být naprosto nesnesitelná, je jenom stínem, ve srovnání s temnotou bolesti duše. S vědomím, že na vině jsem já a čas, že nelze vrátit. Pak tma se zdá pojednou dusivě neproniknutelná. Stahuje mi hrdlo a tíží na hrudi tak, že téměř nelze dýchat. Mysl jak tůň kalné vody pohltí vše, co do ní padne a vůle je neznámo kde. Utopena, marně hledající sebe samu. Ztratíš-li pak i víru ve světlo a smysl cesty k němu, tůň se rozlije do cel tvé osobnosti. Čím delší a intenzivnější záplava je, tím více ponouká tvé zoufalé já k definitivním závěrům sebevraždy.

Tehdy, na urgentním příjmu nemocnice v MB, mě on poprvé navštívil. Snad pro to, abych se nezbláznil z pocitu viny. Snad abych mohl ujít tu

cestu, kterou mám dnes za sebou. Snad abych mohl naplnit svůj karmický plán. Snad v tom plánu byl i tento podivný duchovní urychlovač. Tato rychlodráha mého budoucího hledání. Postulující můj postoj k realitě, k tomu co je Dharma i k pochopení toho co, že je to Tao. To vše teď po 38 letech od události, ale nechápu o mnoho lépe. Dal jsem však ZM slib, že o tom budu jednou lidem vyprávět.

Tehdy on ještě neměl žádnou tvář a co víc, neměl ani žádné jméno. Později mi řekl, že se jmenuje Zmar Magma. A tvář, tu tehdy pro mě opravdu neměl. Nemohl jsem ji vidět. Mé zranění hlavy bylo takové povahy a rozsahu, že jsem ztratil schopnost vidět. Optika očí byla v pořádku, jen já jsem seděl v černém sále, neschopen pochopit, proč nikdo nic nepromítá.

1.1 Zmar Magma

„Chtěl bych mít zase svou vlastní tvář,“ řekl mi, když jsem si konečně uvědomil, že ačkoli nic nevidím, tak alespoň slyším. Byla to tehdy slabá náplast na představu, že bych zůstal bez zraku, ale nějaký vnitřní pocit, možná vyvolaný samotným ZM mě dával zvláštní pocit jistoty, že vše nakonec uspokojivě dopadne.

„Víš Čendo,“ pokračoval ZM, *„chtěl bych tu původní tvář, tu předtím, nežli jsem přišel sem mezi Vás.“*
„Sem do toho - hm - no - víš kam ne?“ Nechápavě jsem pokrčil rameny a vlastně jsem ho poslouchal, jen tak říkajíc napůl ucha. Byl jsem zcela pohroužen do snahy pochopit to, co se mi v posledních pěti hodinách stalo.

ZM hovořil dál, ale slova mu podivně vázla v krku, jako kdyby hlasivky nevěděly jak zvuk správně modulovat. Mluvil a střídal intonaci i rytmus. Vypadalo to, že se s lidským mluvením teprve chvíli seznamoval. Bohužel, do tváře jsem mu neviděl, abych v jeho očích spatřil a pochopil – proč. Proč se mi děje po čem netoužím a proč je tu on, Zmar Magma.

Zatímco se snažil pochopit svoje mluvidla, já jsem uvázl v čase. Odněkud se vynořily dávné vzpomínky, které oscilovaly a žily si vlastním životem. Zavedly mě k mému dědovi do Sobotky. Vnitřní kino začalo vysílat jako na povel.

Děda se snažil odstranit uzávěru odpadu toaletní mísy. On se snažil a já trnul, zdali mu dojde, kdo je viníkem. Samozřejmě mu to došlo. Záběry z mého dosavadního života se střídaly, ale